

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAHLAS

İki Aylık Kùltür Edebiyat Dergisi

Sayı 16 / Eylül - Ekim 2018

İMTİYAZ SAHİBİ

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına Okul Müdürü
Mahmut Yelek

TETKİK EDEN

Süleyman Ocakcı

EDİTÖR

Mehmet Fatih Tiftik
Muhammet Yusuf Kutlu

YAZAR-ŞAİR

EDWARD - M. Said Akça

GİRYÂN - M. Yasir Demirkol

ÂKİF - M. Akif Sinan

KUTLU - M. Yusuf Kutlu

YÂRE - Mustafa Eray Karabulut

AMÂTÎ - Burak Selim Alireisoğlu

DİRİLİŞ ERİ - Mehmet Fatih Tiftik

PASİF DİRENİŞÇİ - Y. Furkan Denizler

MERDÜMGİRİZ - C. Mehmed Akif Balcı

BARSLANİD - Ömer Faruk Büyükarıslan

BEYEFENDİ - Furkan Emre Karabulut

SEYFULLAH - Seyfullah Faruk Kaya

FISILTI - Ahmet Sinan Demirci

MAHMUR - Yusuf Sali Mamur

HALDUN - M. Halit Yürük

YAĞMUR - Safi Öztürk

ÂSİF - M. Bilal Koşar

dergimahlas@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hiditörden

"Babamın uzun kış geceleri hazırladığı cenklerde
Binmiş gelirdi Ali bir kırata
Ali ve at, gelip kurtardı bizi darağacından
Asya'da, Afrika'da, geçmişte gelecekte"

Zaman hızla aktıkça çağ da değişiyor. Müslümanların öncelikleri, değer verdikleri değişiyor. Müslümanlar olarak iki âlem arası dengemizi sağlayan o ince bakışımızı, ruhumuzu kaybediyoruz. Dünyevîleşmenin Batı'daki başarısı karşısında telaşa kapılan Müslümanların, dünya hayatına karşı olan fitrî bakışa itimâdi da gittikçe azalıyor. Seküler bilimin kibirli kibirli çıkmazlarını İslam'ın ruhi derinliğine tercih ediyor artık Müslümanlar.

Dört yıl önce başladığımız işte, beşinci yılda, ilk defa bu kadar zorlandık. Mahlas Dergisi uzun süredir çıkmıyor. Çünkü Müslüman gençlerin yönelimleri dört yıl öncekinden çok farklı. Bu hususta ailelerin yönlendirmeleri de dâhil pek çok etken üzerine düşünölmeli ve tartışılmalıdır. Zirâ dünyevîleşmenin ne zaman, nereye varacağını kestirmek güçtür.

Mahlas Dergisi'nin 16. sayısında bizleri buluşturana şükürler olsun.

"Biz o atın tozuna kapanır ağıldık
Güneş kaçardı, ay düşerdi, yıldızlar büyürdü"

İçerik

Buğulu Otobüs Camı	06
Sefalet	07
Çatlak ve Üç Ayak	13
Drina'da Bir Köprü	16
İsimsiz Gazete	19
Şimdi Vakti, Toparlan!	23
Mâşuk Şehir	24
Tiyatro	26
Hikâye	29
Deneme	30
Hayata Başlangıç	32
Gri Bir Şiir	37
Kudüs Vazosuna Zambaklar	38
Şiir	39
Saat 06.40 Sorunsalı	40
Şimşekler	42
S'İsin Ardından Bakış	44
Ben sana yemin ettiğim zaman	45
Sokak - Deniz	46
Şiir	47
Yakubun Gözleri Görecek Her şeyi	48
İki Şehir	49
Şiir	50
Özbey	52
Herzegû - Azrail - Dökmek	53

Fotoğraf: DİRİLİŞ ERİ

Buğulu Otobüs Camı

Yaslanmış başlar, birkaç çift fersiz göz
Dertler, başlarda münhasır düşünceler
Dışarıda zift kokusu, kapkara bulutlar
Ağır ağır yok olacak hayat
Ve dünyaları ısıtan nefesler
İşte gözler önüne serildi bu dünya
Bakmak ve görmek ve anlamak
Artık yabancı kavramlar olsa gerek
İşte gözler önünde kıpkırmızı hayat suyu
Engin mürekkepli denizleri boyar
rakamların uzuvlarından süzülerek ırmaklar
Bir annenin feryadı koca dünyayı inletir de
Bir duyan olmaz
İşte gözler önündedir, yüzlerinde bin umutla
Bu mürekkepli denizleri boyayacaklar
Ufacık bir botta hayat kumarı oynayanlar
İşte gözler önünde, mızraklar bir şehrin kalbinde
Boyalı gökyüzünün altında
Ciğerlerini doldurmak dahi artık parayla
İşte kalbimin içine kayan yıldızlar
Onlarla uçmak isterken beni yarı yolda koyacaklar
Ve de oğluna bir pantolon dahi alamayıp
Kendini asacak babalar
İşte! Bu buğulu cam!
Kendine yaslanan bin başın yükünü sırtlanır
Yağlı saçların her birinde ayrı bir dert
Yıllar geçer de saçlar dökülür
Kaybolacaklarını sanırsın
yavaşça yüreğine işlediklerini bilmeden
İşte gözler önünde en acımasız hakikat
İki elinde beş paket mendil
Üzerinde incecik bir elbiseyle
Titreyerek bir züppeye satış yapacak bir kız çocuğu
Bir çamurlu akşamüstünde, buğulu camlardan bakışlar altında
donacak
ölecek

Sefalet

temmuz 2018

Sana sanrılardan bahsetmiştim. Şükürler olsun ki sen varsın, aksi halde bunları kime anlatsam meczup ya da ecinni damgası yerdim şüphesiz. “Bu adam deli!”. İşte bu kadar kolay, hüküm vermek. Anormal olmayı zemmederler ama tüm meziyetlerini peş peşe sayarken aslında ne yaptıklarını düşünmüyorlar. Doğrusunu istersen dostum genel olarak düşündükleri söylenemez. İnsanlar hayatlarını yalın bir taklitçi olarak sürdürürler. Kimi taklit edeceklerine bile kendileri karar vermezlerken ben gibilere bu yaklaşımlarını azıcık bile ciddiye alamıyorum. Sanrılar diyordum. Bu konuda benim için endişelendiğini biliyorum. Lüzumu yok dostum müsterih ol. Bir gün kendimi bir uçurumdan atacak ya da bir ağaçta sallandıracak değim bu yüzden. Bunu yapmam için pek çok sebep hali hazırda varken bu gidip gelmeler

benim için teneffüs arası gibi oluyor. Bazen bunu hak edecek ne yaptım diye soruyorum kendime. O sırada yanımda olsan “Olur mu hiç?” diye lafa girip iyi kalpliliğimden ve ince düşüncemden bahsederdin. Ben de dudağımın kenarında müstehzi bir kıvrımla “Yok canım.” derdim. Dostluğu devam ettirmeyi ne de iyi bilirsin sen. Ben ise bu son cümleyi yazacak kadar zarafetten uzağım işte.

Geçen ay işten kovuldum. Artık azâd oldum yani. Bu demektir ki kışın ziyareti- ne gelebileceğim. Evimi de değiştirdim. Ev sahibi çıkmam için yalvarır gözlerle bakıyordu zaten, iyi oldu. Yıpranmış gri ceketimi çöpe atıp yenisini aldım. Lacivert, spor bir ceket. Günlük çorba parasını zor veriyorken nasıl yaptın bunları diyeceksin. Dağınık saçlarım, çekilmezliğim ve sivri dilim sayesinde patron denecek yerden bitme adeta çıldırdı. Anlaya-

çağın tazminatı gözden çıkarıldı. E hukuk bir kez de işimize yarasın değil mi? Tüm bunlar normalleşmenin habercisi mi bilemiyorum. Ama sıradan bir kent insanı olmaktan iliklerime kadar korktuğum kesin.

Dün gece yeni evime giden yokuşu çıkarken, saat yirmi dört civarıydı, bir grup karga kavga etmeye başladı. Geceyi yırtta yırtta kulağıma gelen çığlıkları içime ciddi bir sıkıntı verdi. Sanki bir felaket olmuşçasına irkildim. Eve ulaşmak için hızlandım ama görünen o ki hiç yol kat edemiyordum. Önce kaybolduğumu sandım ama hayır, her sabah su aldığım bakkal, mesaisi biten bir yığın işe yaramazın gecelere kadar ömrünü doldurduğu kahvehane, hatta her gün 01.45'e kadar balkonda telefonla konuşan kısa saçlı kız bile, oradaydı. Mekânda hapsolmuşluk hissi karnıma kadar girdi. Başka bir hareket yapmak için davrandıysam da başarısız oldum. Görüntü bulanıklaştı, sokak lambaları bir bir söndü. İç içe geçmiş çarpık apartmanlar içindekilerle beraber karardı ve uzadı, sonra dallandılar, yola doğru meylettiler. Başım dönüyordu. Tutunacak bir yer aradım. İçinde ateş böcekleri bir çift göz gibi hareket eden alçak ve sert ça-

lılardan başka bir şey bulamadım. Ayağımın altında tok bir ses çıkaran Arnavut kaldırımı yoktu artık. Gri ve eski bir dağ yoluna dönüşmüştü sokak. Ayağımı yere her bastığımda küçük taşların yere hırsla girdiğini ve kaldırdığımda arkamda ince bir toz bıraktığını fark ediyordum. Artık bir ormandaydım şüphesiz. İki yanımda nefes alan, ses çıkaran tehditkârca üzerime meyleden devasa çamlar, üstümde ise yıldızsız bir dolunay gecesi. Beynimin kıvrımlarında kafatasımı yalayarak dolaşan bir akıntı sesi... Su akıntısına benzettiğim bu sesi duyunca etrafta bir dere olduğunu bilmek beni ferahlattı. Ancak dikkat kesildiğimde bu sesin dereden değil, canavarlaşan çamlar arasında dağlar boyu süzülen rüzgârdan kaynak bulduğunu anladım. Göğsümde derin bir boşlukla dinlemeye başladım. Bütün ormanı gezinip de kulağıma gelen rüzgâr, yaşayan, hareket eden, sindirim yapan varlıklara çarpıp da bana kadar gelen rüzgar işte bana da çarpıp geçiyor. Akıntısına devam ediyor. Şöyle bir dönüp yüzüme bile bakmaya tenezzül etmiyor. Öylesine mağrur bir varlık ki bu neye dokunduysa aynı dokunuyor, hediyeler alıyor onlardan, kokular ve po-

lenler. Benimse ona verebileceğim hiçbir şeyim yok. Hiçbir küskünlük göstermeden yoluna devam ediyor. Görüşümün sınırlarını zorladım. Karanlık rengi koyu olan her şeye çöküp boğuyordu. Ara ara hisırtı duyduğumu zannediyordum ama olağanüstü hiçbir kırırtı yoktu. Böyle olmasını temenni ettiğim için duyuyordum bu sesleri besbelli. Yolun düzensiz kıvrımları dışındaki bu durgunluk çok canımı sıkıyordu. Göğsüm daralıyordu bu yüzden. Neredeyse, nefes alan ağaçların arasına dikkatle bakmak cesaretini veriyordu bu sikkinklik bana. Neden bir ayı şu çalılarının arasından üzerime atlamasın? Neden bir tavşan yerine ben av olmayayım? Bu çıplak kollarımı, gergin yüzümü koruyan nedir? Bir rüyada olsam üstümü örter ve kuru-

nurdum kötülüklerden. Ama şu anda açık bir hedefim. Ne engelliyor bir trajedinin yaşanmasını? "Trajedi". Tam da bu kelimeyi geçirince zihnimden gözlerimi kısarak farkına vardım. Ömrüm boyu yaşamak ne zaman durgunlaşsa kendime uygun bir trajedi bulup daralmış göğsümde yoğururdum onu. Kimi zaman ağladığım olurdu. Bazen yemek yemedim. İnsanları duymazdım bazen. - Böyle olduğunda ne çok kızardın, sen kızınca bir şeyler değişir ben kendime gelirdim.- Farkına vardığım alışkanlığıma, ölüme yürüyen bir asker gibi kollarımı açtım. Vahşi bir avcının pençeleriyle etimi lime lime edişini, koyu kırmızı kan akarken dişlerini geçirdiğinde çıplak kollarıma, çıkan ıslak ve lop sesi her an duyumsuyordum artık. Nabzım yüksel-

meksizin bu korkunun saçla-
rımaya yerleşmesine izin verdim.
Durmayı düşündüm bir an,
hemen vazgeçtim sonra. Azı-
cık bile cesaret edemiyordum
buna. Dursam başıma bir şey
gelmesinden değil, her şeyin
durgunlaşmasından korku-
yordum. Kendimi bu akıntıya
kaptırıp saatlerce yürüdüm.
Bu yolda daha önce yürüyen-
leri hissedebiliyordum. Bana
yol gösterir gibiydi izleri. Or-
tada ayak izi falan olduğunu
sanma, varoluşlarının izleriydi
hissettiğim. İşte şu adam idam
kararını öğrenmiş. Hapislik
kıyafetlerini çıkarıp atmış bir
kenara. Sorsan ölümü ku-
caklayabileceğini iddia ederdi.
Ama ölüm kucağına çökünce
telaşla sığınak aradı kendine.
Ana rahminde olduğunu hayal
etti. Sonunda son hayalleriyle
iki büklüm bu yola düştü.
Şu adam ise o kıyafetleri yol-
dan aldı, yıllarca karda kışta
çıplak gezmek bitmişti artık.
Saçları ve sakalları boyun çev-
resinde birleşiyordu adamın.
Fakat işler yine ters gitti onun
için, mahkûm kıyafetinden
dolayı tecrit edildi yaşadığı
yerden. Kendini bu karanlık
yolda buldu o da. Biraz hızlı
yürüsem, koşsam belki onla-
ra yetişebileceğimi hissediyordum.
Ancak burada kimseyi
görmeden, kimseye ilişmeden

yürümek gerek.

Artık kafamı kaldıracak
cesareti toplamalıyım. Ayak
ucuma son bir bakıştan son-
ra yüzümü göğe yönelttim.
Parlak dolunay yıldızları yut-
muştu. Bir anlık göz kamaş-
masından sonra ona daha
dikkatli bakmaya başladım.
Yıllardır tanımadığım çiftlerin
tepesinde en romantik akşam-
ları aydınlatan dolunayla ta-
nışma fırsatını elde etmiştim
sonunda.-Sen zaten tanırısın
onu tabii. Sonbahar akşam-
larında yolunuzun kesiştiğini
iyi bilirim.- Doğrusu onunki
gıpta edilesi bir yalnızlık. Be-
nimkisi ise... Benimkisi ise se-
falet. Bundan şikayetçi oldu-
ğumu düşünme. Sefil olarak
geçirdiğim her saniye bilincim
genişliyor. Mutluluk sarhoş
eder, işlerin yolunda olması
ise uyuşturur. Basık apart-
manından sefil gövdeni dışarı
atınca herkesin yüzünde dik-
katlice ve süresizce bakma
hakkını elde edersin. Anlam-
sız çehrelerin arasında bakış-
larını sana dikmiş birine rast-
larsan bilirsin ki seninle aynı
derecede sefil bir başka adam
geçiyor. Küçük bir göz hareke-
tiyle selamlaşır ve birbirinizi
rahat bırakırsınız. Gördüğün
herkesin değeri ancak otur-
dukları banklar kadardır. Orta
yaşlı bir adamın yanına pata-

vatsızca oturup midesinde gelen sesleri dinler ve adamın yüzüne aşağılayarak bakıp bir söğüt ağacından daha az yararlı bir yaratık olduğunu hatırlatırsın ona. Bir anlık affallama sonrası öfkeyle titreyerek, kıpkırmızı suratıyla R...’den mezun olduğunu ve ne kadar fazla ülke gördüğünü anlatıp haddini bildirmeye kalkacaktır. Oysa dostum sefil kimse- nin bileceği ve direk diplerine işeyerek genişleteceği çizgileri yoktur. İnsanlar ne kadar çok eşyaya sahip olurlarsa hadleri o kadar genişler. Bir masa 2 metre, dokuma halı 15 metre, lüks bir araba 317 metre, hele kendi yazdığı bir makale kilometrelerle ölçülür. Haddinin olmadığını bilmek bankta oturmaya devam etmeni sağlayacaktır. Sefil bir adam her zaman galip gelir.

Şimdiye kadar hiçbir şey hissetmeyen bacaklarım yorulmaya başlamıştı. Yorgunluk hissi uzuvlarımın farkına varmamı sağladı. Bu, hiçbir yapay şeye benzemeyen kımıl kımıl ve sıcak yapılar bana ait olamazdı. Ruhumun bir istilacı olduğu fikri hoşuma gitmedi. Ben bağımsız ve soyut olarak kalmalıydım. Bu konuda sana daha ayrıntılı yazacağım.

Yoluma devam ederken merak hissi haince sokuldu

bana. Şu ana kadar ırgalamaksızın takip ettiğim yolu anlamlandırma çabasına giriştim. Var olduğumdan beri ensemde pusan ahmaklık ve acelecilik elbet bazen haklıyor beni dostum. İlerledikçe ne olduğunu, neden olduğunu çözmeye çalışıyordum bu yolun. Bulamadıkça daha da hızlanıyordum. Damarlarımda hayatta kalmak için çırpınan kan akışının sesi kulaklarımdaydı. Kafamı her hareket ettirişim midemi bulandırıyor, başımı döndürüyordu. Rüzgârın tatlı esişini ve devasa çamları kaybetmeye başladım. Bencilce, sadece merak ettiğim için bir sırrı berbat ediyordum. Kağıtlara yazıp, kavramlaştırıp yok ettiğimiz kelimeler gibi yol da tekdüze görünmeye başladı gözüme. Gittikçe hızlanıyordum. Bedenim her an kendini bırakmaya hazırdı. Saatlerdir rüzgâr ve adımlarım dışında bir şey duymuyordum. Gözüm kararmaya başladı. Korku ve pişmanlıktan dolayı kusmak üzereyken ileride, karanlıkların arasından gelen piyano sesiyle irkildim. Yavaşladım ve bir süre durdum. İlk andan itibaren süregelen akış durmuştu artık. Fakat hiçbir şey yok olmadı. Hâlâ yoldaydım. Ayaklarımı sürüyerek bu güçlü sese doğru ilerledim. Ses,

ahşap işlemeli eski bir masanın üstünden, bir gramafondan geliyordu. Senin hediye ettiğinin aynısından... Büsbütün yorulmuştum. Sandalyeye oturdum. Karanlık bir orman yolunda, eski bir gramafon Nocturne'lardan birini çalıyordu, bense kafamı masaya dayamış, kendime sinirimden çökmüş durumdaydım. İşte ben de diğer insanlar gibi ahmakça bir merakın peşinden yüksek bir "anlam"ı kaybetmiştim.

Bir farkım yok kimse-den. Ne kahvedeki asalaklardan, ne banktaki orta yaşlı adamdan. Gramafondan çıkan sesler dışında hiçbir şey umurumda değil artık. İşte yine o his. Mekândan yükselmiş-çesine vücuduma dolan bir boşluk. Soyutun vücutlaşması, hücreleşmesi. Kıl kaslarını çalıştıran, bedeni, içinin gözükmemesinden faydalanarak boşaltan bir his. Boşluktaki esinti insanı ferahlatır. Saç tellerimin uçlarına kadar bir cereyan. Aslı bilinmeyen ama haz veren bir yükseliş hissi. Chopin Nocturnes Op:9 No:1. Tam şuanda önümde bitiremeyeceğim bir yol. Boş kağıdın çekiciliği beni devam etmekten alıkoyuyor. İşte sana böylece yazıyorum. Üzgünüm dostum. Tüm bunlar ne demek dersin

sana şunları söyleyebilirim: Bir somut anlam görür insan evvela. Mesela önümdeki masa. Sonra olanca soyutluğuyla boş kağıda adını yazar onun. Bu ikinci bir boyut de-ğiştirmedir. Masa, hiç yoktan bir kelime olabilir. Bir yazın, bir çizgi. Aynısı çizilemez ama sıradanlaşır çünkü bu bir boyuttur. İnsanoğlu bu kusursuz iç içeliği kendi kendine, vücuduyla oluşturur. Her yanı tastamam bir girişiklik, girişik boyutlar. İstemsiz yapılan her boyut de-ğiştirme ise bir şeyler kaybettirir... Hisler, düşünceler, yaşamaklar, yaşayıp gitmeleri, gidip gelmeler... Bu boşluk ise... Bu boşluk ise yalnız bir his değil o halde. Bu aşkın bir boyut. Somut, soyut, boyut, bir boyut üstü boyut.

DIRILIŞ ERI

Çatlak ve Üç Ayak

-Kısmen hakikat içerir. Bir tür zihniyet problemlilerin kod çözüümü.-

“Yavaş yavaş uyanır insanlar, güneş de görünmeye başladı hem...” dedi İmam.

Sabah namazı sonrası mutat laflamalardan biri daha başlamak üzereydi imam için sıra imamet vekâleti verdiği gençle.

Bu seferki laflama daha farklıydı. İmam, kahvaltıyı beraber yapalım hafız, dedi. Denize nâzır bir mekânda konuşulacaktı imamın aklında her ne varsa. Öyle ya, basit bir laflama için deniz görmek icap etmezdi, ne filmlerde ne de reel hayatta.

İmam konuya girmeyi bekledi, bekledi. Hay aksi! Bir türlü nerden gireceğini bilemedi.

Gencin, siyaseti günahı kadar sevmediğini biliyordu. Hangi günahkâr kirlî mazisini hatırlamaktan hoşlanırdı ki?

İmam utana sıkıla, bardaktaki son yudum çayla beraber “Ne var ne yok, haberlere göz atabildin mi?” diyerek –pek de mantıklı olmayan- bir soru yöneltti hafıza. Gözünü açar açmaz evden çıkan birinin haberlere göz atabilmesi için ya imam gibi ekrana bağlı yaşaması gerekirdi ya da...

Yoo, dedi Genç. “Ne varmış?” “Hiiiiç, olağan haberler...” diye cevapladı İmam. Cevapladı cevaplamasına da, konuşacağı mesele havada kaldı. Nerden girseydi?

“Bu iktidar ve taht sevdası çok farklı şeyler bel!” dedi imam evvelki tecrübe(!)lerine dayanarak. “İktidar sahipleri eğer tahtı beğenirlerse orda kalmak için ellerinden geleni yaparlar ve en nihayetinde firavunlaşır. Firavunî sistemlerin üç ayağı vardır. Bu üç ayağın birleştiği nokta devletin başıysa bil ki o Firavun’dur.”

diye bitirdi cümlesini imam. Ancak cümlelerin sonuna nokta koyduğunda anlayabilmişti ne söylediğini. Anlamasının pek de bir ehemmiyeti yoktu zaten, önemli olan o günah galerisinde gezinebilmektir. Giriş ise çoktan yapılmıştı artık...

“Bu da nerden çıktı anasını satayım ağız tadiyla kahvaltı yaptırmadı!” dedi Genç, içinden.

Konuşmanın kırksız atlatılmayacağını anladı, “Yâ Sabûr” çekti derinden, “Neymiş o ayaklar?!”

“Firavun siyasî ayaktır, Hâmân din/diyanet, Kârûn ekonomi... Bak bakalım “mavi kuş” a kim ne söylüyor, TT’de ne var? Firavun despotizmi yaşıyoruz da ne yaşıyoruz?”

İmam kesenin ağzını açmıştı, gözü kapalı saydırıyordu cümleleri ardı arkasına, fütursuzca.

Balo başlamıştı, artık kana ihtiyaç vardı birkaç damla...

“Her Firavun’a bir Musa gerek!” dedi genç istifini bozmadan, içinde saydıracağı cümleleri çaktırmadan İmam’a; Musa gelince hangi zalim hareketi yok ederdi acaba?

İmam bir yatsı çıkışında açmayı düşünmüş olduğu konuyu açma fırsatını şimdi elde ediyordu. Bu büstler, dedi,

niye önünde dikileceğiz ki? Şirk değil mi bu, ne dersin?

Bu sözler çok tanıdık geldi gence. Her fırsatta tağut arayan güruhun sözlerinin bir kopyası gibiydi.

Nerde dinen sövgü varsa devlete, o güruh buradaydı “İmam” zihniyetlilerle beraber. Sahi, din kadar getirisi olan başka kaynak var mıydı? Bira-der...

“Halkın neredeyse çeyreğini tekfir etmekten ne gibi haz alabilirdi insan, üstelik elinde sağlam bir karîne de yokken?” diye sordu Genç, içinden.

“Varsayalım ki müşrikler ve siz de bu kervandansınız, Musa ne yapabilirdi bu duruma, neyi değiştirebilirdi?” diye sordu Genç.

Biz, dedi İmam ‘sanki Musa’ya iman eden azınlıktanmış gibi...’ Yani Musa gelse bunu kaldırırdı.

Genç, kesin gelir gelmez kaldıracaktır! dedi. Nasıl olacaktı o?

“Tabi gelir gelmez kaldıracak, basbayağı olacak işte! Firavun’un getirerek olmasa da kaldırmayarak ortak olduğu bu küfrü biz yok edeceğiz kan aksa da!” dedi İmam.

“Peki, kan akıtmak bu kadar kolay mı, akan kanları kim ödeyecek?” diye sordu Genç,

İmama.

Ödenir o, ödenir... Biz gelince göreceksin İslam neymiş!”

İmamın bu aptal yorumu Genç’in sabrını taşma derecesine getirdi. Ne yapıp etseydi de lafı İmam’ın ağzına tıkıp gitseydi...

“Neymiş İslam?” diye sordu genç.

Şu an yaşanır gördüğün çoğu şeyin zıttı, dedi.

Hay seni okutan hocaya!, dedi Genç, içinden.

İmam sürdürdü lafını, “Faiz, zina, içki, kumar... Nefes alamayacaklar nefes...”

Genç, iflah bulmayan bu “herif”in neyle susacağını bulmuştu, atak sırası gence gelmişti hazır İmam da susmuşken...

“Siz, cemaati kaç defa dinî yasaklara karşı uyardınız? Haftada kaç sohbet/vaaz yaptınız o gerçek bildiğiniz İslam’a dair?”

Siz, yasaklansın diye organ yırtılmasına uğradığınız kaç meseleyi üzerinize düşen şekilde anlattınız?

Bana burada salladığınız kadar hakikati konuştu mu diliniz cemaate?

Cemaatten kaç kişi devletin yasaklamadığı bazı şeyleri kendi nefesine yasakladı? Bunların hangisinde payınız oldu?

Sizin önce aynaya bakmanız gerek hocam. Sizin 5 dakikada kurup yıktığınız devletlerin işleri namaz kıdırmaya benzer ne yazık ki! Yarın ahirette size sorulmayacak “devlet eliyle yasak olmayan faize laf söylemedin” diye “kaç kişiye hududumu anlattın” diye sorulmadan önce.

Süper kahraman hikâyesi anlatmakla süper kahraman olunmuyor;

Dili uzandığına Firavun demekle de Musa...

Sahi, siz ne kadar Musa’sınız bayım?

Önce kendinize, etrafınıza...

GİRYÂN

Drina'da Bir Köprü

İnceleme - Drina Köprüsü - İvo Andrić

Balkanlarda seyahat edenlerin gözlerine ilk takılanlar derin uçurumlar, bu uçurumların aralarından akan nehirler ve tepelerine kadar ağaçlarla dolu dağlar olur. Balkanlarda seyahat etmek zaten başlı başına zordur. Çünkü gideceğiniz yere asla düz bir rota izleyerek gitmezsiniz. Nehirler, dağlar ve uçurumlar geçmek gerekir balkanlarda seyahat ederken. Ancak bu yolculuklar insana asla sıkıcı gelmez çünkü biraz biliyorsa insan düşünmeyi ve hayal kurmayı; o dağlarda, uçurum kenarlarında ve ovalarda kendini çağıran birçok şey bulur: Acaba insanlar bu ırmakları nasıl geçtiler? Sonra muazzam bir ordunun bu dağları aşma sahnesi canlanır gözlerinin önünde. Sonra tek yönü olan trenlerin niçin böyle olduklarını ve niçin gün boyunca hiç tren görmediğini sorgular.

“Coğrafya kaderdir.” der İbn-i Haldun. Coğrafya toplumların oluşmasında etkili olmuştur. Balkanlarda insanlar bazen derin olmayan bir ırmağın birleştirdiği bazen ise aralarına sel suları giren şehirler gibidirler. Balkan-

ların tarihsel serüvenine baktığımızda şunu görürüz: Balkanlar çoğunlukla bir kültürden diğer kültüre, bir dinden diğer dine ve bir devletin sınırlarından diğer devletin sınırlarına geçiş noktası olagelmıştır.

Köprüler farklı insanların bir araya geldikleri yerlerdir aslında. Farklı amaçları ve farklı yaşam biçimleri olan insanların... Aynısı Balkanlar için de geçerlidir. İnsanların aralarını açanlar da olmuştur tıpkı insanlar arasındaki bağları kuvvetlendirenler olduğu gibi. İnsanların birbirilerine ulaşabilmeleri için birçok köprü yapıldı. Gözle görüleni var görülmeyeni de. Mostar'da şehrin Hıristiyan yakası ile Müslüman yakasını birleştiren köprü gibi. Mostar şehri de ismini bu köprüden almaktadır. Boşnakça'da Mostar köprülü şehir demektir. Bosna Hersek Cumhuriyeti'nin Sırp Kantonu'nda şu sıralarda pek de ismi duyulmayan bir şehir var: Vişegrad. Tarihi boyunca bir yönetim merkezi olmamıştır Vişegrad ama Bosna ve Sırbistan'da olanlardan ziyadesiyle etkilen-

miştir. Vişegrad kasabası öze-
linde Bosna ve Sırbistan'da ya-
şananlar ise İvo Andriç'in Nobel
ödüllü romanı Drina Köprüsü'ne
konu olmuştur. Vişegrad'ın iki
yakasını birleştirecek bir köprü
yapma fikri ilk olarak kimin ak-
lına geldiği bilinmez ama bunu
gerçekleştiren kişi birçok insan
tarafından bilinir. Kendisi Vişeg-
rad'dan İstanbul'a devşirme ola-
rak götürülen, Müslümanların
dindaşları Sırların soydaşları
bildiği Osmanlı Devleti'nde geli-
necek en yüksek mevkiye gelen
Sokullu Mehmet Paşa'dır. Doğ-
duğu topraklara olan vefa borcu-
nu böylelikle ödemek istemiştir.
Halk köprü'nün yapımı sırasında
bazen köprü'nün asla yapılamay-
acağını düşünse de köprü ba-
şarıyla inşa edilir. Tabii belli bir
süre sonra köprü kanıksanacak
ve sanki hep orada olduğu dü-
şünülmeye başlanacaktır. Köp-
rünün hemen yanı başına kaşla
göz arasında bir de han yaptırılır.

Böylelikle han ve köprü vezirin
vakfiyesi olarak kullanıma açı-
lır. Vezir çok geçmeden vefat etti
ancak bu haber Vişegrad'a bir
söylenti şeklinde ulaştı. Köprü ve
han orada var oldukça vezir de
yaşamaya devam edecekti.

Köprü'nün yapılışından bir yüz-
yıl sonra Macaristan'da yaşanan
bazı olaylar Vişegrad'ı doğal ola-
rak etkiledi. Macaristan'daki Os-
manlı hakimiyeti sona ermişti ve
birçok Bosnalı bey de bu savaş-
ta Macaristan'daki topraklarını
korurlarken şehit düşmüştü.
Aynı zamanda hanın giderlerinin
karşılındığı vakıflar da Macaristan'da
idi. Vakıflar imparatorlu-
ğun dışında kalınca hanın işle-
mesi mümkün olmadı ve bir süre
sonra virane bir yapıya dönüştü.
Köprü ise azametinden hiçbir şey
kaybetmeden orada durmaya de-
vam etti.

Vişegrad'da eskiden Drina
ve Rvaz nehirlerinin taşmalarıyla
seller görülürmüş ve sel durum-

İvo Andriç Drina Köprüsü'nde

larında şehrin alt kısımlarında yaşayan insanlar üst taraftaki tanıdıklarına giderlermiş. Şehrin ileri gelenleri ise bir evde toplanıp sanki sel yokmuş gibi hasbihâl ederlermiş. Bu onların sele karşı meydan okuması imiş aslında. Bu Vişegradlıların hayat felsefesi idi ve genellikle onlar dışında kimse tarafından da anlaşılmazdı: Hayat bir mucize gibidir. Tıpkı Drina'nın üzerindeki köprü gibi. 1800'lü yılların başlarında Sırbistan'da Osmanlı Devleti'ne karşı bir isyan başladı. İsyan çok hızlı yayıldı ve Vişegrad da bundan etkilendi. Ve ilk defa Drina'da köprünün üzerine nöbetçiler dikildi ve şüpheli bulunanlar cezalandırılmaya başlandı. Kara Corc'un isyanından 70 sene kadar sonra Sırbistan'da yine bir savaş oldu. Bu savaştan sonra kasabayı Avusturyalıların işgal edeceğine dair söylentiler yayıldı. Sonunda Avusturya ile bir savaş yapılmadan Sultan ve Arşidük'ün anlaşmasıyla Bosna Avusturya nüfuzuna bırakıldı. Ancak Bosna hâlâ resmen Osmanlı toprağı sayılıyordu. Bu işgale karşı direnenler oldu ama bazen insanların kaderleri insanlardan çok daha uzaklarda çiziliyordu. Roman'da işgalden sonra öne çıkan bir karakter var: Ali Hoca Müteveli. Ailesi uzun yıllar önce Sokullu'nun vakıflarının mütevelliliğini yaptığı için bu lakabı almıştır. Ancak zaman geçtikçe ailesi güç kaybetmiş ve servetleri de hatırı sayılır derecede azalmış-

tır. Yazar İvo Andriç kitabın işgalden sonrasını anlatan kısmında (ki kitabın büyük bir kısmı) Ali Hoca üzerinden Vişegrad'da, Bosna'da ve hatta imparatorlukta olanları anlatıyor. Zaten kitabın sonunda olanlar da imparatorluğun düştüğü durumu iyi bir şekilde özetliyor.

Yazardan ve anlatım tarzından bahsedecek olursak...

Yazar İvo Andriç 1892 yılında Travnik yakınlarında doğmuş. Babası vefat edince annesi ile birlikte Vişegrad'a teyzelerinin yanına taşınmış. Romanı yazmasında bu taşınmanın büyük önemi var. Anlatacağı olayların kökenlerini burada öğrenmeye başlamış. Onun da gençliği devrimci düşünceler, edebiyat ve milliyetçi düşüncelerle geçmiş. 1924 yılından sonra Yugoslavya Dışişleri'nde çeşitli görevlerde bulunmuş. 1941'de Nazi Almanyası Yugoslavya'yı işgal ettikten sonra savaş boyunca inzivaya çekilmiş ve Drina Köprüsü romanını yazmıştır. Bu eser onun uluslararası bir üne kavuşmasını sağlamıştır. 1961 yılında Nobel Edebiyat ödülünü almış. 1975'te Belgrad'da hayata gözlerini yummuştur. Kitabı gerçekçi bir üslup ile kurgulamaya çalışmış. Bu açıdan İvo Andriç'in eseri ne mutlak bir zulüm ne de müthiş bir uyum hikâyesidir. İnsanların; devletlerin, otoritelerin, savaşların ve kültürlerin ötesinde yaşadıklarının hikâyesidir Drina Köprüsü.

...to have another
petual apologist,
on the committee.
ly, he could trust

...ability and a selfish obses-
sion with how he was being
portrayed by the media that
he will be remembered.
Funny people, folk.

...reflectively, it is a genuine
reflection of his character.
In the chapter dealing
with the exhilarating Grand
Prix, for example, and his
spat with his dangerous
team-mate, his driving is so
so, and the team's reflect

İsimsiz Gazete

Gazeteci tarafsız olma-
lıydı. Eskiden gerçek buy-
du sanki. Artık böyle değildi
ama... Herkes sığınacak bir
kanat arıyordu. Birilerinin
onları koruması gerekiyordu.
Ahmet böyle düşünmüyordu.
Avazı çıktığı kadar bağırma-
lıydı. Susmak mı? Asla. Asla sus-
mamalıydı. Sadece onu, bunu
değil herkesi eleştirebilmeli-
di. Bu düşünceler içerisinde
aldığı yüksek puana rağmen
gazetecilik okumaya karar
vermişti. Ama o sıradan bir
gazeteci olmayacaktı. Zaten
hangi mesleği yaparsa yapsın
sıradan olmayacaktı. Olamaz-
dı. Yaşamak bu değildi. İçinde
yanan ateşi biraz olsun din-
direbilecek işlere imza atma-
lıydı. Bu heveslerle gazetecilik
fakültesinde dördüncü sınıfta
okumaktaydı. Arkadaşlarıyla

beraber her gün okul çıkışında
sohbet eder, düşüncelerini gür
sesiyle herkese açıklamaktan
geri durmaz, çekinmezdi. Ama
bunu yeterli bulmuyordu. Ar-
tık sabrı tükenmişti. Sözlere-
ni icraata dökmeliydi ve uzun
süredir içinde beslediği fikir-
leri artık daha büyük kitlelere
duyurmalıydı. Bu düşünceler-
le belki de hayatının en uzun
gecesi için çeyrek asırlık yata-
ğına girdi.

Sabah uyandığında çok
enerjikti. Dün gece içindeki he-
yecandan - belki de evleri çok
soğuk olduğu için- neredeyse
hiç uyuyamadı. Ama yine de
hiç olmadığı kadar enerjikti.
Hiçbir şey yapmadan oturmak
onun en sevmediği işti. Hat-
ta bunu yapan insanlardan
nefret ederdi. Ama bugünden
sonra Ahmet böyle bir insan

olmadığını herkese kanıtlayabilecekti. Her gün ki gibi yine çıkmadan önce mutfağa gitti. Annesi için bir şeyler hazırladı. Birazdan işten gelirdi. Ama değil yemek hazırlayacak, elini bile kıpırdatacak takati olmazdı. Annesi için yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra aklından kötü hatıraları geçirerek dışarı çıktı. Neden sonra hatıralar aklından çıkmıştı ve yerini ideallere bırakmıştı. Ahmet için idealler her şeyden önde gelirdi çünkü idealsiz insan, insan sayılmazdı. Sayılmamalıydı. Bu düşünceler içinde kendisini bir anda fakültenin önünde bulmuştu. Düşünürken ne yaptığını bilmezdi çünkü her ne iş yapıyorsa yapsın düşünmek ondan daha kıymetliydi. En azından Ahmet böyle düşünüyordu. Bugün fakülteye her zamankinden farklı girdi. Ders girişinde arkadaşlarına okulun sonunda önemli bir konu hakkında görüşmeleri gerektiğini söyledi ve dört gözle derslerin bitişini ve yapacakları toplantıyı beklemeye başladı.

Dersin sonunu zar zor getirdi. Çağırdığı tüm arkadaşlarıyla göz göze geldi. Fakültenin çıkışında bir araya geldiler. Meraklı gözlerle Ahmet'e bakıyorlardı. Bu mev-

zuyu burada konuşamazlardı. Arkadaşlarını gitmeyi çok sevdiği çay bahçesine davet etti. Hep beraber hızla oraya gittiler. Çayları söyledikten sonra Ahmet hızlıca söze başladı: "Arkadaşlar, işimiz zor ama başaracağız! İçimizde bu ruh oldukça her zaman kazanacağız. Bugünden itibaren icraata geçiyoruz. Bundan sonra sadece konuşmak yerine faaliyetler yapacağız. Bu faaliyetlerin ilki şu: Yepyeni bir gazete çıkaracağız. Tüm eleştirilerimizi, fikirlerimizi, hedeflerimizi bu gazeteyle duyuracağız, dört bir yana haykıracağız. İsimsiz Gazete..."

Gazetenin ilk sayısı henüz beş sayfaydı. Tabii ki artacaktı. Çok güzel bir sayı olmuştu ama daha da iyilecekti. Ahmet böyle düşlüyordu. Arkadaşlarının bazıları İsimsiz Gazete'den korkmuştu. Bu yüzden yazı yazmamışlardı. Onlar korkaktı. Ahmet korkak insanlardan hiç hazetmezdi, hatta onlardan tiksiniyordu. Gazetelerinde yazı yazanlar ve yazılar, hepsi cesurdu. Ama manşetler... Onlar en cesurlarıydı: Başkan Haddini Bil, Makamından Defol, Değişim İstiyoruz, Diktatör Yok Ol... "Diktatör Yok Ol" başlık-

lı manşet en büyük puntoyla yazılanıydı. Bu yazı Ahmet'in kalemindendi. İçeriği ve başlığıyla en öne çıkanıydı. Tabii ki bir tek yazıyla yetinmemişti. Üç tane yazı yazmıştı. Üçü de birbirinden cesur ve muhalifti. Gazeteyi çıkarttıktan sonra dağıtmak da mühimdi. Ahmet bu işte de rol almaktan geri kalmadı. Dört arkadaş sokak sokak dolaşp tüm evlerin, kahvehanelerin önüne birer tane gazete attılar. Artık seslerini duyurabileceklerdi, Ahmet'in muhalefetinden herkes haberdar olabilirdi.

Ahmet ülke sorunlarıyla ilgilenmeye başladığından beri bu üçüncü iktidardı. İktidar her seçimde değişiyor ama Ahmet muhalefetten hiçbir zaman kaçınmıyordu. İktidarda kimin olduğu, ne gibi olumlu işlere imza attığı onun umurunda değildi. Her iktidarın hataları vardı ve her hatalıya da muhalefet yapılmalıydı. Bu şekilde hatalarını düzeltebilirlerdi. Ahmet doğru düşünüyordu ama iktidarların hatalarını söylerken kendisi daha fazla hata yapıyordu. Olsun, yapsın. Memleketin sorunları düzelecekse o bir sürü hata yapmaya razıydı.

Ahmet hatalarıyla beraber gazetesini iki ay içeri-

sinde oldukça geliştirdi. Artık İsimlessiz Gazete İstanbul'da hatta Türkiye'de tanınan, ses getiren bir gazeteydi. Artık gençler Ahmet ve dostlarının gazetesini okuyup ruhlarını alevlendiriyordu. Gazete haftalık çıkıyordu. Sayfa sayısı gitgide artıyordu. Şimdiden on beş sayfaydı. Gün geçtikçe gelişıyordu. Bu gelişimden başta Ahmet olmak üzere tüm muhalifler mesrurdu. Ama iktidar... Başkan emri vermişti. Gazetenin basımı, çoğaltımı ve dağıtımını ivedilikle sonlandırılmalıydı. Polis her yerde soruyordu. Acaba gazete kimindi? Bunu az sayıda kişi biliyordu. Bunlardan birini bulmaları yeterli oldu ve bir kişi daha korkaklık göstererek davasına ihanet etti.

Ahmet sorguda tüm suçları üstlendi. Onunla beraber sorguya alınan dostlarının da birçoğu onun adını vermişti. Artık geri dönüş yoktu. Ahmet kaçınılmaz sona yaklaşıyordu. Mahkemenin bir hafta sonra olacağı ona duyurulmuştu. O da endişeyle duruşmayı bekliyordu. Bu hafta oldukça uzun ve sıkıntılı geçmişti ve sonunda duruşma günü gelip çatmıştı. Ahmet salona başı dik, alnı ak bir şekilde girdi.

Salon tıklım tıklımdı. Dava arkadaşları ve meslektaşları... Hepsıyla uzaktan selamlaştı. Mahkeme salonunda hararetli tartışmalar yaşandı. Verilen iki aranın, tanık ifadelerinin ve tartışmaların sonunda hâkim bir karara varmıştı: Mahkûmun sekiz yıl, üç ay... Ahmet gerisini dinleyemedi. Dünya başına yıkılmıştı. Çok sevdiği özgürlüğünü elinden almışlardı. Sekiz yıl hapisanede mi yaşayacaktı? Bu düşünülemezdi bile.

Ahmet'in hapse girişinin üstünden üç ay geçmişti. İlk günlerde koğuştaki diğer insanlarla konuşmayı denemişti. Fakat başaramadı. Gün geçtikçe yaşam enerjisi daha çok söndü, daha çok suskunlaştı. Artık o eski Ahmet değildi. İçerisinde davası için savaşıyor gücü kalmamıştı. Bugün çok sevdiği ülkesinde seçim vardı. Ama artık Ahmet'in umurunda değildi. Bugün her zamankinden daha da erken uyudu. Yarın sabah yine koğuşa gazeteler geldi. Ahmet isteksizce birine göz attı. "İKTİDAR YİNE DEĞİŞTİ" en büyük manşet buydu ama Ahmet'in gözü başka birine ilişti: "Gazeteciler ivedilikle özgürlüğüne kavuşacaktır". Yeni başkan böyle

söylemişti. Ahmet sevinse mi üzülse mi bilemedi. Sadece ve sadece sessizce bekledi.

Yeni başkanın seçilmesinin üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti. Ahmet dört aydır yaşadığı yerden bugün ayrıliyordu. Hapishaneden dışarı çıktı ve etrafa baktı, gözleri annesini aradı ama bulamadı. Kesin istedir, diye düşündü. Kendisini karşılayan gazetecilere ve ateşli gençlere baktı. Ünlü kanalların muhabirleri ve kameramanları da vardı. Çıktığında önce eski arkadaşlarından orada bulunanları boynuna sarıldı. Kimisi sevinçten ağlıyor, kimisi naralar atıyordu. Bu faslı ağır ağır geçtikten sonra basın mensupları mikrofonları uzatmış, kameraları ona çevirmişlerdi. Heyecanla Ahmet'in ağzından dökülecek kelimeleri bekliyorlardı. Ahmet mikrofonlara doğru yanaşarak tok bir sesle konuştu: "Dostlarım, ben çok yorulдум!"

BEYEFENDİ

Şimdi Vakti, Toparlan!

Önümüzde büyük hedefler, planlar, problemler var. Etrafımızda da nasihat eden birçok kişi ve dahası.. "Dualarımdaki isimsiz şahıs gibisin." demişti, gerçekten öyle miydi..? Hak ediyor mu bu can temiz birini. Dünyaya kirleri sarmışken her tarafını nasıl da bakıyor yüzlerine insanların, nasıl da konuşuyor "kabul olmuş duam olmanızı istiyorum" dediği biriyle. Fikrî çıkmazları açıklamıyor kimseye, insanlar hissetmez olmuş, düşünmez, sevmez olmuş. Sadece yaşar olmuşlar, tabii yaşamak buysa. Yaşamak sürüklenmekse en ufak bir meltemde dahi, evet insanlar yaşıyorlar. Asif ise nefes almakta dahi zorlanıyor, her gün tekrar, tekrar ölüyor. Düşünmenin tadını alacağı vakti arzuluyor. Düşündüklerinin kendine yeteceği vakte özlem duyuyor. Her şeye maddî bir kılıf geçirildiği ahir zamanda, maddenin manaya hizmetini arıyor. Dilinden dökülen kelimeler belki birçoklarını etkiliyor; ikna ediyor. Olması gerekeni söylüyor belki dili, ama bu sözler yüreğine kadar yükselmiyor.. Titretmiyor kalbini.. Oysa rehber edildiği yahut etrafındakileri onu rehber edinmiş bulup takliden yanından ayırmadığı, her harfini zihninde muhafaza ettiği kitabında: " O müminler ki eğer Allah zikredilirse kalpleri titrer, sözleri tilavet edildiğinde ise

imanları kuvvetlenir " demiyor mu?.. Manayı toplumdan uzaklaştıran, eşrefi mahlukatı esfelisafiline düşüren ne?.. Zihninin koridorlarında yankılanan bu sorunun cevabını kim biliyor?..

Ve daha nice soru.. Ölümün hak olduğu dünyada nasıl da rahat yaşıyor Asıf! Nasıl da dalmış dünya zevklerine! Hisse demeyen gönlünden, göremeyen, hakkıyla bakamayan kalbinden dahi bihaber yaşar, konuşur olmuş. Kim bilir aniden ölüm geliverir, āhirete kalır soruları, cevapları, mısraları.. Kim bilir aniden ölüm geliverir, çıkar karışısına hasret kaldığı duyguları.. Ne de olsa" Zaman duygusal olma zamanı değil, zaman çalışma, zalimden intikam alma zamanı" diyordu Muaz.. Haklıydı elbet. Ama uğruna intikam alacağı değerleri dahi tanımayan, kalbinde hissedemeyen ve en vahim olanı, bundan bihaber yaşayan Asıf, neyden, kimden, nasıl intikam alacak?.. Neyin intikamını ne vasıfla alacak?..

Zaman elbet çalışma zamanı, ama evvelinde zaman özüne dönme, hissetme ve gönlüne kutlu bir tohum ekme zamanıdır..

Şimdi ayaklanma vaktidir.. Topluma biçilen hayata, biçenlere isyan vaktidir. Gönüllerde yeşertilen tohumları sabırla sulama vaktidir.

Şimdi: Eşrefimahlukat olma vaktidir..

Mâşuk Şehir

Edirne ağlıyor... Sultan Mehmed bırakmış payitahtı, yol alıyor kahraman Mehmetçikleriyle bir yara gibi duran Konstantinopolis'e...

O şehir ki yedi tepe üzerine kurulmuş, her hükümdarın hayallerini süslemiş; şairlerin içinde tüten havanın, rengin, edanın, iklimin sahibi, çiçeği altın yaldız, suyu telli...

O şehir ki görenleri lâl eden güzelliğin sahibi. Yeryüzüyle gökyüzünün buluştuğu, martuların üzerinde uçtuğu, Eyüp'ün öksüz kaldığı Haliç kenarında, her şafakta yeni aşklara gebe olan şehir...

En önemlisi de Mehmed'i Fatih yapan şehir...

Ve Sultan Mehmed önlerinde alpleriyle dört bir yanını kuşattığı bu aziz şehrin... Yüz bin çerisi emir bekliyor kerpetenlerle sökmek için dişlerini surların. Bizans hediye üzerine hediye, elçi üzerine elçi gönderiyor kaybetmemek için bu kadim şehri. Ama karar kesin. Konstantinopolis-mâşuk olmuş Sultan Mehmed'in

gönlünde. Ya o alacak Konstantinopolis'i ya Konstantinopolis Sultan Mehmed'i...

Güneş ağarırken başladı dövülmeye surlar. Yer altından lağımlar, yer üstünden toplar gece gündüz başladı çalışmaya açmak için kilidini şehri-efsunesinin. Şâhi toplarının açtığı gedikler kapanmadan surlarda, yeni bir yara açılıyor surlara tırmanan askerlerin vücudunda. Sultan Mehmed otağını Topkapı önlerine kurmuş cengâverlerini seyrediyor. Hamza Bey'in donanması yürüyüp karadan Kasımpaşa sırtlarından halice inmiş. Bizans şaşkın. Yanan Bizans donanmasının kara dumanı ta buradan gözüküyor.

Şimdi ağlama sırası Konstantinopolis'te. Bırakın diyor, kavuşayım Mehmed'ime, kucaklasın beni selamet, dinsin göz yaşlarım. Ama bırakırlar mı hiç güzelliğiyle nâm salmış bu şehri? Yirmi sekiz defa kuşatılıp da yâr olmamış kimseye, Sultan Mehmed'e hiç olur mu?

Ama Sultan Mehmed ka-

rarlı. Rasulullah'ın "O ne güzel kumandan, o ne güzel asker!" diye övdüğü makama nâil olabilmek için çalışıyor.

Ve Mayıs'ın yirmi dokuzu... Güneş doğarken üstüne Konstantinopolis'in saf saf dizilmiş ordu. Asker yorgun, Sultan bitkin... Elli iki gündür kök söktürüyor Konstantinopolis âşiklarına. Hepsinin kalbinde aynı inanç, hepsinin göğsünde aynı iman... Akıllarında tek soru var: Zafer mi, Şehadet mi?

Ve koca Osmanlı ordusu karadan çerileriyle ve denizden leventleriyle, dillerinde tekbirler olan askerlerle son büyük saldırıyı yapıyor. En ön saflarda adı Hasan olan bir yiğit var. Ulubatlıdır kendisi. Zağanos Paşa'nın emri altında elinde sancakla koşuyor surlara. Surlar delik deşik... Dalıyor surların içlerine ve uçuyor sanki burcun en tepesine. Ok yağmuruna tutuyorlar sancağı dikemesin diye Ulubatlı'yı. Ulu-

batlı Hasan dikerken sancağı burçlara dilinden kelime-i şehadet dökülüyor uçağa varırken. Ve nâil oluyor Peygamber'in övdüğü makama bir karanfil olarak açarken...

Şimdi hamd vaktidir Yaradan'a. Vuslat vaktidir şehri İstanbul'a. Akşemseddin açmış ellerini Mevla'ya, şükrediyor durmadan. Mehmed, Fatih; Konstantinopolis İstanbul olmuştur artık. Sevenler kavuşmuş, hasret yok olmuştur.

Ve yine bir sabah güneş doğarken üzerine ey İstanbul; seni seyrediyorum burçlarının tepesinde Fatih'in inancı, Ulubatlı'nın cesareti, Akşemseddin'in şükrüyle... Bugün yeni bir âşik daha kazandın...

KUTLU

Sahne I

(Sahnenin önünde ellerini birleştirmiş. Konuşma üslubunda bir sunucu havası var. Kıyafet olarak siyah kumaş pantolon, beyaz kısa kollu tişört ve ceket. İlk tirat hareketsizdir.)

X —Pek muhterem misafirler hepiniz yeniden hoş geldiniz. Şimdi hep beraber tarih sahnesinde bir yolculuğa çıkacağız. bu meşakkatli yolculukta size ben yardımcı olacağım. Şimdiden hepinize iyi seyirler..

(Perdenin yan tarafında hazır olan masayı ve sandalyeleri teker teker getirir. Bu sırada acele etmez çünkü tiradı eşyaları yerleştirirken söyleyecek. Masanın üstünde hazır olan sarıgi giyer ve yine sahnenin arkasında hazır olarak bekleyecek paravan ile sahneyi ikiye böler. Tirat bunları yaparken söylenecek)

X —Aslında bugün size gerçek bir kahramandan söz edeceğiz. Ne de olsa bizlerin fikir fantezilerinin mahsulü yapay süper kahramanlara ihtiyacımız yok. Hollywood'un dayatması taytlı acayip adamlar. Ömer Muhtar tanıyanınız var mı? Elbette vardır. En azından bir kulak aşinalığınız vardır. Gelin onu bir ziyaret edelim ve gerçek bir kahraman nasıl olurmuş hep birlikte görelim.

(Işık kapanır X hareketsiz bekler. Paravanın sağ tarafındadır. Ö.M. ve Y kişisi ışık kapalıyken içeri girer. Ö.M. masaya oturur. Masa ve sandalyeler sahnenin sol tarafındadır. Y, X'in olduğu taraftadır. Işık açılınca X telaşlı ve hızlı bir şekilde bir sağa bir sola hareket eder. Y yavaşça yanına yaklaşır.)

Y —(bağırarak)Seyyidi Muhammed Esed! (kısık sesle) Ömer Muhtar sizi bekliyor.

X —Demek beni kırmayıp geldi. Ona çok önemli haberlerim var. (yutkunur) Birkaç gün kalır öyle değil mi?

Y —Aslında (yere bakar) bunu Seyyidi Ömer'le konuşursunuz.

(Y Paravanı bir kapı gibi yarım açar. Bunu yaparken etrafı kolaçan ediyor. x içeri girene kadar bekler, sonra kendi kapının dışında kalır. X içeri girince Ö.M. ayağa kalkar. Elini sıkar.)

Ö.M. —Hoş geldin oğlum! (bunu söylerken keskin bakışlarıyla, her gün tehlikeyle burun buruna yaşayan bir insanın araştırıcı bakışlarıyla yüzüne bakar)

X —Size Seyyid Ahmed'den mektup getirdim. (arka cebinden mektubu çıkarır. Ö.M dalgın dalgın okur)

Ö.M —Allah uzun ömürler versin ona, Seyyid Ahmed hakkımızda iyi şeyler yazıyor. Bize yardıma hazırmışsınız. Fakat bilmiyorum ki, bize kerem sahibi o kudretli Allah'tan başka kimsenin yardımını ulaşabilir mi bundan böyle? Gerçekten biz artık bize verilen vadenin sonuna geldik gibi! (duraksar)

X —(heyecanlı bir şekilde söze girer) Fakat yine de Seyyid Ahmed'in düşündüğü bu plan, mücadele için yeni bir başlangıç olamaz mı? Eğer yeterli destek sağlanır ve Kufra bundan sonra harekâtın merkezi olarak kullanılırsa, İtalyanlar durdurulabilir belki de.

Ö.M —Kufra! (uzaklara dalar) Kufra, iki hafta önce İtalyanların eline geçti.

(X donmuştur. Birkaç sanieye hiçbir şey söyleyemez.)

X —(öfkeli) Kufra nasıl düşer? Haftalardır Seyyid Ahmed ile Kufra üzerinden hesaplar yapıyoruz.

(Ö.M. paravanın arkasındaki Y' ye seslenir.)

Ö.M —Hikâyeyi o anlatsın size... Kufra' katliamından kurtulan birkaç kişiden biridir kendisi. Daha dün geldi benim yanıma

(Y boş sandalyeye oturur. Donuk ve hissiz bir yüz ifadesi vardır. Sürekli boşluğa bakar. Tiradın yanısında Ö.M ayağa kalkar. Seyirciye doğru yürür. Mahzun bir ifadesi vardır. Yaşlanan gözlerini siler.)

Y —Üç ayrı yönden, üç ayrı birlikle üzerimize saldırdılar, tanklar ve ağır toplarla... Uçaklar alçaktan uçuyor, evleri, camileri, hurmalıkları bombalıyorlardı. Eli silah tutan sadece birkaç yüz kişiydik biz. Geri kalan kadın, çocuk ve yaşlı insanlardı. Şehri ev ev, sokak sokak savunmaya çalıştık; ama onlar o kadar güçlüydüler ki, sonunda bir köye kısılıp kaldık. Tüfeklerimiz tanklara, zırhlı kamyonlara kâr etmiyordu. Onun için bizi ezip geçmeleri fazla vakit almadı, ancak birkaçımız kurtulabildik. Ben kendimi hurmalıklara atıp, İtalyan hatlarını aşmak için fırsat kolladım. Orada yüzükoyun uzanmış yatarken İtalyan askerlerinin kirlettiği kadınların çığlıklarını duymamak için kulaklarımı kapatıyordum. Ertesi sabah yaşlı bir kadın bana ekmek ve su getirdi. Aynı kadın bana, İtalyan generalinin sağ kalan halkı

Seyyid Muhammed el-Mehdi'nin kabri başında topladığını ve onların gözleri önünde Kur'an'ı Kerim'i paramparça edip ayaklarının altında çiğneyerek: 'Haydi, çağırın da bedevi Peygamberiniz yardımınıza gelsin!' diye bağırdığını anlattı. Sonra aynı general vahadaki bütün hurma ağaçlarının kesilmesini, kuyuların doldurulmasını ve Seyyid Ahmed kütüphanesinin yakılmasını emretmiş. Ertesi gün de şehrin ileri gelen âlimlerinden birkaçını bir uçağa bindirmişler ve uçak havalandıktan sonra aşağı atmışlar. İkinci gece saklandığım yerden yine kadın çığlıkları ve askerlerin kahkahaları arasında tüfek patlamaları işittim. Gece yarısına kadar sürdü bu; kirlettikleri kadınları katlediyorlardı. Gece karanlığında sürünerek saklandığım yerden çıktım ve çölün yolunu tuttum. Bir süre gittikten sonra yolda başıboş bir deve buldum ve ona binip buraya geldim...

(X, Ö.M nin yanına giderek elini onun omzuna koyar.)

Ö.M —Sen de görüyorsun ya evlât, gerçekten biz artık bize tanınan vadenin sonuna gelmişiz! (duraksar)

Ö.M —Savaşıyoruz; çünkü düşmanı bu topraklardan söküp atmaya, ya da bu uğurda ölünceye kadar imanımız ve özgürlüğümüz için savaşmak zorundayız. Başka yolu yok. Allah'a aitiz ve ona döneceğiz. Kadınlarımızı, çocuklarımızı Mısır'a gönderdik ki, Cenabı Allah bizi ölüme çağırdığı zaman arkamıza dönüp bakmayalım.

X —Ama henüz imkân varken» (diye atıldı) sen ve mücahitler Mısır'a geçseniz daha iyi olmaz mı?

Ö.M —Yo, evlât, yo, bunun için artık çok geç. Ben ve adamlarım tutup Mısır'a gidecek olsak bir daha buralara dönemeyiz. Öyleyse, halkımı nasıl terk ederim, Allah'ın düşmanları onların canına okurken nasıl başsız bırakırım onları? Bunu ben de çok düşündüm; kendim için değil buradaki mücahitler için. Zira aralarında hâlâ ailesi hayatta olanlar var. Ama hiçbirinin, hiçbirimizin kaybedecek başka bir vatanı daha yok. Gidip başka bir yerde ölmeyi beklemeyeceğim. Burada kalacağız ve onurumuz için, vatanımız için, davamız için son ana kadar savaşacağız.

(IŞIK SÖNER Ö.M ve Y ışık kapalıyken sahneden çıkar.)

(Işık açılır)

X —İşte Ömer Muhtar böyle bir yiğitti. Tarihin her devrinde Ömer Muhtar gibi yiğitler gelecektir. Peki, siz nerede olacaksınız.

İLK SAHNE SONU

YÂRE

Seneler evvel iki kır çiçeği varmış, ikisi de birbirinden zarif, ikisi de birbirine vurgun. Çok sevmişler, öyle çok sevmişler ki kış dahi onları ayırmasın istemişler. Bahar boyu açmayıp kışı beraber geçirebilirlerse bir daha hiçbir mevsim ayrılmazlarmış. Ve başlamışlar beklemeye. Bahar henüz bitmiş ki biri çıkaramamış bir türlü aklından kışın soğuşunu, karını, yağmurunu, fırtınasını. Evham ve can derdi aklından çıkmaz olmuş. Kalası da varmış ama can korkusu işte, galip gelmiş sevdasına. Aşkından yahut aşığındansa, canından ve rahatından yana olmuş tercihi.

Diğeri ise beklemiş, haffalarca, aylarca beklemiş. Gün gelip de buz gibi bir soğukta, göz alabildiğine bembeyaz iken her yer, şöyle bir silkinip doğrulmuş, selam vermiş doğaya. Sonra cânına, gâyesine ses etmiş, lakin cevap gelmemiş. Sağa sola bakınmış, ne gelen var ne giden. Ne yana baksa beyaz, ne yana baksa yalnız... Sormuş canpâresini gelen her katrete, uçan her serçeye, düşen her zerreye; ama yokmuş işte.

Ümidi kesmiş sonra, bük-

müş boynunu ve mahzun, beklemiş. Aldırmamış soğuğa, umut ve saadet saçan Güneş ona tebessüm edene değin beklemiş. Şavkı görende şevke gelmiş, açılmış Güneş'e: "Gayr' istemem gelmek bu dünyaya. Ne'm var ise zarafetimden, güzelliğimden, kat canımı da ver O'na."

Batana dek yola getirmeye, gönlünü yapmaya çalışmış Güneş. Kolay mı kırık kalbin tamiri? Zaman sonra bir kara varmışlar. Her sene, bir günlüğüne de olsa, o Kış'ı bekleyip Güneş ile görüşecek, karşılığında ise, terkinin nişanesi ve aşkının hediyesi olsun diye kendi rengini verecekmiş canânına.

Sorsan, ikisi de güzel birbirinden. Biri Hercâi işte, biri de Kardelen...

Kardelen: 1-) İstanbul'a has, ismiyle müsemma, günübürlük dünyaya gelen, karbeyaz bir çiçek türü. 2-) Safılık, nikbinlik.

Hercâi: 1-) Yaz boyu çiçekli kalan hafif ve hoş kokulu, tek çiçeğinde birden fazla renk barındıran bir menekşe türü. 2-) (Osm.) Yanardöner, mütelevvin.

İnsan ilişkileri toplumdaki anlaşılması, çözümlenmesi en zor, en karmaşık meselelerden biridir. Aynı dünyaların birbirleri etrafında dönmeleri ve hiçbirinin bir diğerine çarpmadan sonsuzlukta yol almaları, kimi zaman kara deliklere saplanmaları kimi zaman boşluk hissini derinlerinde hissetmeleri sarf edilen ömrü hayata tahvil ediyor. Zamana and olsun denmişse bir sebebi var, zaman beşeri insan eden, sahip olduğu ömrü (süreyi) hayata dönüştüren tarifi olmayan ve tahayyüle sığmayan bir gerçek. Hayale sığmıyor ama kayıp gidiyor beşerin ellerinden. İnsaniyetini kaybeden, maddeye hapsolan beşerin ellerini aşındırıyor. Kendini arayan, insan olmaya, insanlığa yükselmeye kapı arayanın ise gönlünü törpülüyor adeta. Ta ki uygun şekli alana dek. Zamanla yarışmayı bırakıp zamana sahip olmaya başlayana dek. Gönlünü madde zırhından kurtarıp özü ile ömrü sulayıp kişi hayat bulana dek. Bir de garip yoldaşları var

ki lanetli birer abide niteliğinde. Her birinin karşısına ibrahimî bir duruşla dimdik dikilmeden ne zamana sahip olabilir beşer, ne nisyani tadıp insanlığını kavrayabilir. Ve nihayetinde ne ölümü tadabilir ne de hayat bulabilir. Vesvese abidesi her beşerin taşıdığı nefis adeta. Fitne oradan yayılıyor damarlarında akmakta olan sımsıcak kana. Ufacık bir kıvılcım sadece. Yetiyor koskoca bir mabedi sarmaya, ebediyen yanmaya. Karşısına çıktı mı vesvese abidesi nefis dik durabilirse ne âlâ. Zâhiren dik durup nefisine boyun eğerse beşer işte o zaman vay haline. Zira nefis yaptığını hak gösterip batıla sevk etmeye mahir. Tüm hileleri ondan öğreniyor neticede hakkıyla akıl eden birkaç varlık. Ve evet, güç hilesi ile karşı karşıya kalınca beşer duruşundan(!) taviz vermiyor ve dimdik kardeşlerinin karşısında duruyor. Nefsine takınacağı tavri aynada kendine sergiliyor. Mümin müminin aynası ne de olsa. Ve ilk yenilgisini alıyor.

Artık daha güçlü(!) sesi daha gür(!) çıkan delikanlı... Kendine güveni varken bir abide daha. Haset.. Vehmi ve vesvesesi artık tartışılmaz gerçeklere tebdil olmuş ve "haset" abidesinin temellerini teşkil etmektedir. Kardeşi artık ayna olmaktan çıkmış, alt edilmesi gereken ama dostluğundan(!) şüphe ettirmemesi gereken bir sefile dönüşmüştür. Yüzüne gülüp nefsi ile ver(eme)diği mücadelesinde hakkında haset ettiği, kıskandığı birine dönüşmüştür artık. Vakit geçtikçe zamana sahip çıkma iddiasını da kaybeden insan nefsin mertebelerini usul usul inmektedir. Hayat bulma gayesi ile gönderildiği bu âlemde günden güne ölmektedir. Tabi ölümü nefesinin kesilmesinden ibaret addettiği için ne bunun farkında olabilmekte, ne de asıl ölümü tadabilmektedir. Ölmeden önce ölmeyi 'özlü sözler' sitelerinden dahi okumamış ki yaşama bahtiyarlığına erişsin. Ve döner yeniden nefesine, hasedi ile baş başa kalır ve patlamaya hazır bir bomba gibidir artık. Duruşu daha da dikleşmiş, delikanlılığından asla taviz vermemenin hazzını(!) yaşamaktadır. Hasede de boyun eğmenin mutluluğu(!) içinde bir köşeyi daha dönmüştür artık. Sırada ise kendisini bekleyen yepyeni bir abide. Ama bu sefer boyun eğmesini değil boyun vermesini isteyen birtane. Ölüm!.. Vesvese ve hasede boyun eğmenin neticesi insanlığının ölümü.. Adaleleri güçlü, zekâsı (!) kıvrak ve hileleri sağlam. Hiçbiri

hayat bulması için yetmiyor halbuki.. Ve akıl sahipleri. İş ehline bırakan, erbabından öğrenenler. Hileyi en büyük hilekârı okuma gayreti ile tanıyanlar onlardır ki düşmanın silahı ile silahlanmayı idrake çabalayıp, içlerinde büyüttükleri düşmanları ile sağlam bir ilişki içerisinde dirler. Ne mutlu!.. Vesvese abidesinin yanından dimdik geçer ve insanî ilişkilerini daha da sağlamlaştırmanın hazzını alırlar bu vesileyle. Hasete şöyle bir bakar ve sadakatin tadına varırlar muzaffer bir komutan edası ile. Ve nihayet ölüm. İnsaniyetleri değil de nefisleri öldüğü vakit işte hayat bulmanın tarifsiz hazzını tüm benlikleri ile hissederler. Zaman ile yarışmak, rüzgârın önünde savrulmak bir kenara itilmiş, zamana sahip olunmuş ve rüzgar istenilen tarafa estirilmektedir artık. Gönlü yeterince törpülenmiş ve madde bir kenara itilip, öz suyu ile ömür sulanmaktadır artık. Madem ölüm tek bir defa gelecek, o da neden (Allah için) hayat bulmak uğruna olmasın bilinciyle sevda iklimine girilmiştir artık.. Alçak bir ömürdence şerefli bir ölümü tercih etmiş ve hayat bulmuştur insan artık..

ÂSIF

Hayata Başlangıç

"Çünkü o da yaşamları ölümlerinden başlayan milyonlardan biri..."

Onların yaşamları ölümlerinden sonra başlardı sanki. Çünkü onlar hayattayken kimse onları umursamazdı.. Onlar ancak öldükleri zaman konuşurlardı... Belki de kurtuluştu ölüm onlar için.. Belki de son buluyordu acıları..

Ölümünden başlayacağım Muhammed'in hayatını anlatmaya.. Neden mi? Çünkü o da yaşamları ölümlerinden başlayan milyonlardan biri. Çünkü o yaşamın, yaşamanın çocuğu değil.. Çünkü o savaşın ve ölümün çocuğu.. Çünkü ben size bir yaşam değil, bir ölüm hikâyesi anlatacağım..

Mayıs'ın ortalarıydı. Serin geçirdi Mayıs ayı Berlin'de. Güneş yavaş yavaş etkisini yitiriyor, havayı kara bulutlar kaplıyordu. Az sonra yağmurun başlayacağı çok açıktı.

Güzel görünürdü yağmur altında o yemyeşil parklar.

Kaldırımında bir çocuk vardı. Üzerinde rengarenk mendillerin olduğu bir tezgahın arkasında etrafı seyrediyordu. İşte o çocuk Muhammed'di. Bu yaşında mendil satarak annesine ve küçük kız kardeşine bakmak zorundaydı. Hem de ülkesinden binlerce kilometre uzakta, dillerini bile yeni öğrendiği insanların arasında.. Savaşın büyüttüğü çocuklardandı o da. Belki unutmuydu ama iki gün sonra on altı yaşına girecekti. Ömrü-savaşların, kaçışların ve göz yaşlarının arasında geçmişti. On yaşındayken başından geçen acı bir olaydan sonra asla oyun oynamaya ve büyümeye karar vermişti. O günden beri hep büyükler gibi olmak zorunda kalmıştı. Hep yürümek, koşmak, kaçmak, para kazanmak zorundaydı; dinlenmek ise yasaktı. Arada bir dinlenmeye, normal insanlar gibi

olmaya, yaşlıları gibi aşık olup gezmeye kalkıştı. Ama her seferinde pişman ederdi hayat onu. Çünkü o Suriyeli göçmen Muhammed'di

Bir kadın geldi tezgâhın önüne. Müslümanlar gibi selam verdi ama Arap olmadığı belliydi. Eliyle almak istediği mendili işaret etti ve fiyatını sormak için eliyle bir işaret daha yaptı. Anlamıştı ki Almanca bilmiyordu.

-Türk müsünüz, dedi Muhammed bozuk Türkçe'siyle.

Kadın çok mutlu olmuştu. Mutluluğu gözlerinin parlamasından anlaşılıyordu. Bir süre konuşmadı ve en sonunda kendini zorlayarak:

-Evet! Nerden anladın yavrum benim Türk olduğumu, diye sordu biraz mutluluk biraz da şaşkınlıkla

Nasıl anlamayacaktı ki Muhammed bu kadının Türk olduğunu. Suriye'den kaçıkları zaman Türkiye'de kalmışlardı. Garip yerdı doğrusu şu Türkiye... Bazı insanlar onları kendi halklarından farksız görüp onlara her türlü iyiliği yapardı. Hatta bazıları da vardı ki sırf Suriyeli olduklarını bildikleri için Türklerden önce onlara yardım ederlerdi. Tüm bunların aksine bazıları da onları hiç istemiyordu. Ama Alman-

ya'daki ırkçıların aksine hiçbir zaman onları Türkiye'den kovmak için bir girişimde bulunmamıştı. Bu olanlara asla bir anlam veremeyecekti Muhammed. O bu düşüncele-re dalmışken Türk kadın hâlâ ayakta bekliyordu ve bir işaret yaparak Muhammed'in dikka-tini çekti:

-Efendim, ben Suriyeliyim. Suriye'den kaçtığımız ilk zamanlarda Türkiye'de kalmıştık. Halkınız çok misafirperver doğrusu, dedi ve birkaç saniye sonra ekledi: "Her ne kadar bizden pek haz etmeyenler olsa da..."

Kadın ufak bir tebessüm etti. Anlayamamıştı Muhammed. Bu komik miydi?.. Ama daha sonra ayıp olabilir düşüncesiyle o da tebessüm etti.

-Ah ah! Sorma yavrum ben de hiç anlayamadım onları ki sana cevap vereyim, dedi kadın biraz hüzün ve biraz da mahcubiyet duygusuyla. Ortalık bir sessizlik kapladı. Daha sonra istediği mendilin fiyatını sordu. Muhammed her ne olursa olsun o kadar süre bu kadının ülkesinde kaldığını hatırladı ve kadından bir ücret talep etmedi:

-Olur mu öyle şey?! Sen bu mendilleri satarak para kazanıyorsun çocuğum. Lütfen

fiyatının ne kadar olduğunu söyler misin? Yoksa almam mendilini ha, dedi kadın.

-1€

Kadın parayı uzattı ve havaya baktı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Elleriyle Muhammed'in başını okşadıktan sonra biraz da hızlı adımlarla uzaklaştı oradan.

Kadının topuklu ayakkabısından çıkan sesler Muhammed'i Suriye'ye, savaş öncesine götürmüştü. Daha küçüktü o zamanlar.. Hayat çok güzeldi. Babası, ağabeyi, annesi... Babası para kazanır, eve hediyelerle gelirdi. 2011 Mart ayının sonlarıydı. Babası o gün eve biraz telaşlı gelmişti, hatırlıyordu Muhammed. Annesine hararetle iki sokak aşağıdaki bir gösteriden bahsediyordu. Askerin insanların üzerine acımasızca ateş ettiğini komşularının ölümünü gördüğünü söylüyordu babası. Muhammed olan biteni pek anlayamıyordu ama bir şeyle-

rin ters gittiği açıktı.

İşte tam o sırada kapı sertçe açıldı. Askerlerdi bu gelenler. Hani şu Muhammed'in hep hayranlıkla bakıp bir gün onlar gibi olmayı istediği askerler. Babası hızlı bir hareketle annesini arkasına alıp onu korumaya çalıştı. Gözü Muhammed'i aradı ama onu göremeyip askerlerin yüzüne baktı. Muhammed ise kanepenin arkasına saklanmış olan biteni izliyordu. Sanki babası bakışlarıyla "Bizi bırakın!" diye yalvarıyordu askerlere. Babasını ilk defa bu kadar çaresiz, bu kadar aciz görmüştü. Halbuki o babasını hep dünyanın en güçlü adamı olarak düşünürdü. Evde bir şeye kızdı mı herkes ondan korkardı..

Yaşça büyük ve omzunda yıldızlar olan asker elleriyle bir işaret yaptı. Yanındaki askerler ani bir hareketle babasının üzerine atılıp onu yerde sürüklediler. Annesi ise korku içinde çırpınıyordu.

Bırakın kocamı, diyebilirdi sadece zavallı kadın. Askerlerden biri annesini öyle hızlı itmişti ki yere düşüp başını çarptı. Bayılmadan önce ağzından çıkan son söz ise: "Biz size ne yaptık?" oldu.

Babası bir anda askerlerin elinden kurtulup hayat arkadaşının, can dostunun yanına koştu ve ona sarılarak ağlamaya başladı.

-Ne istediniz şu zavallı kadından âdiler, diye haykırdı babası. Askerlerin ise vazgeçmeye hiç niyetleri yoktu. Hemen peşinden koşup üstüne çıktı birisi. Öteki ise bir eliyle beraberinde getirdiği kelepçeyi babasına takarken diğer eliyle de başını yere bastırıyordu. Eşinin yüzüne son defa baktı babası, sanki onu bir daha göremeyecekmiş gibi. Askerler kollarından tuttukları gibi komutanlarına götürdüler onu. Komutan ise pişkin pişkin gülüyordu. Sanki keyif alıyordu tüm bu olanlardan. Babasının suratına baktı ve bir anda hışımla yumruk attı. Babasının yüzü Muhammed'e döndü ve onun kanepenin ardında korkudan tir tir titrediğini gördü. "Tüm bu olanlardan dolayı özür dilerim oğlum. Sizi koruyamadığım için özür dilerim. Üzgünüm..." der gibi baktı ona. Babasının ağzın-

dan bir dış kanepenin arkasına, tam Muhammed'in önüne düşmüştü kanlar içerisinde. Fark ettirmeden dişi alıp cebine koydu küçük çocuk. Daha sonra askerler babasını kahkahalarla yerde sürükleyip götürdüler.

Acı bir sessizlik çökmüştü eve. Etrafta babasının kanı vardı. Korktuğu için hiçbir şey yapamamıştı Muhammed ve saatlerce ağabeyinin eve gelmesini beklemişti. Pek tekin bir tip değildi ağabeyi. Eve gece çok geç saatlerde gelirdi. O gün sanki o saatler çok daha uzun geldi. Bitmek bilmemişti Muhammed'in korku dolu bekleyişi. Ağlamamak için dişlerini sımsıkı sıkırmıştı. Aynı zamanda babasını merak ediyordu. Acaba onu görebilecek miydi bir daha?

Bir gök gürültüsüyle çıktı Muhammed Berlin'den Halep'e uzanan hayal dünyasından. Bir anda binlerce kilometreyi aşmıştı. Sanki daha az önce Halep'teydi...

Sırlısklam olmuştu Muhammed ve hızlıca yerdeki paltosunu alıp omuzlarına attı. Küçük geliyordu Alman bir gönüllünün ona verdiği palto, ama yine de şık duruyordu üstünde. Düşünmeyeyse vakit yoktu.. Hani demiştim

ya dinlenmek yasaktı onun için diye. Hemen tezgâhını ve mendillerini toplayıp koltuğunun altına kıstırdı. Sular bugün biraz hızlı akıyordu yolun kenarından ve Muhammed'in içinde bir sıkıntı vardı. Normalde yolun kenarından şırl şırl akan yağmur sularını izlemek ona huzur verirdi. Ancak bugün bir terslik vardı sanki. Derken gözlerine simsiyah bir ayakkabı ilişti. Karşısında duruyordu adam ve bıçağı birden ona sapladı. Muhammed yere yığılmıştı ve adam ona:

-Merhaba dostum! Tanıdın mı beni, dedi sırtarak.

Muhammed'in gücü kafasını kaldırıp adamın yüzüne bakmaya ancak yetebilmişti. Tanıyordu bu adamı.. Her gün gelip ondan mendil alırdı ve ailesi hakkında sorular sorup giderdi. Hep sevmişti onu Muhammed ve onu dostu olarak görüyordu. Aslında onu öldürmeyi planlayan ırkçı bir Alman'dan başkası değildi bu adam. Bıçaklandığı yerden akan kanı yolun kenarında seyreden yağmur sularına karışıyordu. Muhammed biraz hareket etmek için uğraştı ama başaramadı. Adam ise keyifle onu izlemeye devam etti bir süre. En sonunda:

-Üzgünüm adamım. Ama sen bir Suriyelisin ve Al-

manya'da olmaman gerekiyor, dedi ve çekip gitti.

Üşüyordu ve yavaş yavaş uykusu geliyordu. Kanının suyla karışmasını izledi Muhammed. Artık son dakikalarının olduğunu anlamış çaresizce izliyordu sadece.

Bir yandan da kendisini bıçaklayan dostunun(!) annesi ve kız kardeşi hakkında ki her şeyi bildiğini hatırladı. Acaba onlara da bir şey yaparmıydı?.. Bıçaklandığı yer çok acı veriyordu ona. Ama yapacak bir şeyi yoktu. Canını vermenin vakti gelmişti. Tam bir teslimiyetle kanın ve suyun ahengiyle oluşan şekilleri izlemeye devam etti bu acının bir an önce bitmesini dileyerek. Yavaş yavaş kapanıyordu gözleri... Ama hayatında ilk defa bu kadar hafifti bedeni... Çünkü her gün onu ezen sorumlulukları yoktu artık omuzlarında. Kurtuluyordu artık bu hayattan. Annesi ona bir söz öğretmişti ölmeden önce söylemesi gerektiğini söyleyerek. O sözü hatırladı ve dudaklarının arasından dökülen son sözler şöyle olmuştu:

-Eşhedü en-lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedüenne Muhammeden abdühü ve rasûlüh...

Gri Bir Şiir

İyiler siyah giyer
Bu böyledir
Ki böyle olan zıddıyla kaimdir
Yani mesela
Ağzında beyaz köpüklerle ölmüştü dostum
Ve beyaz gözlerindeki korkuyu görmemek için
Siyah kapakları kapatmıştık
Koyduğumuz kefen de beyazdı
Ama siyahtı
Mezarına toprak atarken
Rahmet akıtan bulutlar
Ve dahi şairin ayıpları örten gecesi
Siyahtı
Yine o geceyi beyaz adamın,
Siyahı öldürmesi için yaran yıldızlar
Beyazdı
Biliyorum beyazdı
Kızın gözyaşlarını silen mendil
Ve siyahtı
Ateşin temizliğinden arta kalanlar
Kâbe de siyah giyer mesela
Ama etrafında dört dönen günahkârlar
Bürünmüştür beyazlara
Bense beyaz kâğıtlara koyacağım siyah noktalarla oynar
Bahtına siyah diyene
Beyaz dişlerle gülerim

Kudüs Vazosuna Zambaklar

Vazoyu nereden getirdin ey yâren
ve üzgün bakışı? -Kadim Kudüs'ten
Acaba kimi gördün karanlık köprülerde
ve acaba ne işittin muhacir halkımız hakkında
Amcanın kızını gördün, hazin bir halde
senin ve onun dertlerini şehre fısıldarken
Sokaklarda gözlerden bir gece gördün
Bin kayıp çocuk gördün ve ağlayan kardeşler...
Bacalarda gördüm yaralı bir serçe
minarelere ağlayan, topal bir kız çocuğu gördüm.
Ve annem hakkında bir hikaye gördüm.
Kurban giden annem hakkında...

Masum bir zambak, oyulmuş gözden
Kızıl zambaklarım sanadır ey yâren,
kan zambaklarım. Hediye tam olsun diye
Bir çiçek ve bir vazo Kadim Kudüs'ten...

(Arapça aslından çeviridir.)

Semih el-Kâsım
(ÇEVİREN: DİRİLİŞ ERI)

Dışarıda kar yağıyor
Bir askeri esir almış düşman soğukluğunda
Bense kavruluyorken senin yokluğunda
Üşümüyorum
Düşünüyorum...

Mahallemin her tarafı bembeyaz
Çocuklar yarın okullar tatil sevincinde
Sense bir yaz sıcağı gibi ta içimde
Kavruluyorum
Savruluyorum...

Yumuşak bir yorgan örtüyor şehri
İnsanlar işlerine evlerine ulaşma derdinde
Bense ayrılığın hüzünlü kederimde
Alışamıyorum
Yaşayamıyorum...

MUVAKKAR

Saat 06.40 Sorunsalı

Muhayyilenin inkârını inkar ediyorum
Üstelik daha kıyamet kopmamış
Ölümün efsunlu esrarı ciğerlerimle buluşmamış

Bu saatte yapabileceğim en iyi işti
Hep en iyisinin daha iyisini
Hatta ölümün bile
Medeniyet ve Muhayyile
Canavarlar; ikisinden de bihaber
Karşılar, karşısın, karşı
Her türlü medeniyete
Çok zorba:
Daha çok ses, ışık
Korkarlar
Zorbalar sessizlikten,
Karanlıktan
Şiirden bir de

Şiirler karın doyurmazlar
Zorbalar asla aç kalmaz
Şairler açtırlar
Ama asla bağırılmazlar.
Oysa zorbalar çok bağırırlar
Zorbalar hep bağırırlar
Zorbalar neden bağırırlar?
Çıplak kalmış ruhlarını
Kararmış simalarını örtmek için mi?

Şairlerin mélancolie'sı: özbiçimsel kodes
Ruh muzdariptir
Sahte ve zavallı benliğimiz
Cloustrophobia'nın nedeni
Zorbalara karşı konformistiz
Karınları fıravun incirleriyle dolu şairler
Cenaseretli balıkçılar ve Elathlılar da
Hepsi aynı nefesi yudumladılar

Muhayyile de günahmış galiba
Medeniyet?
Günah mı o da?

Çocukken canavarlardan korkardım
Korkunçtur zorbalar
Hayal edemezler
Hayaller güzeldir
Menfaatsizdir
Canavarlar bir bağırmaı bilirler
Bir de ganimetleriyle övünmesini

Yepyeni bir Ortaçağ burası
Düş kırıklığı, insan ruhunun tıkanıklığı
Zorbalar entelektüel teşhirci
Fikirler; alınlarda birer damga
Vita bravis, ars longa
Tükenmiş ihtimalimizdir bu: çıldıracağız
Ya hâkim olacağız dünyaya.

Şimşekler

Ellerin var vakitlere uzanan
Her bir beş vaktin dönemecinde
hatırladığım ellerin
Kalbin ürkek bir kuş kalbi ve müsbet
Ben seni yağan her yağmurda ahdi yeni
Ve çakan her şimşekte yeniden bulurum yeniden
Ve unuturum ağır yüklü tenimden
Unuturum çünkü âfet
Unuturum çünkü affeden
Unuturum çünkü affet
Unuturum ah çünkü medeniyet
Hatırlat ve hayır üzme kendini
Hatırlat şimşekler, karsız kış günlerinde
Vakit her döndüğünde
Renkler değiştiğinde
Güneş battığında
Yeniden doğduğunda
Yükselip kanadığında
İkindileri öldüğünde
Dönemecin sınırlarında hatırlat

Gözünü aç,
Sözünü hatırla
Tanı yek vücud olup cahilce aldığın sorumluluğu
Çünkü bu yük, ruhundaki bu ruh
Vaktine çöken bu ağırlık
göğsünü inceltir
ince bir yaşamak bırakır parmak uçlarına:
Her akşam pencereden bakmaklar
kara küllü bulutların arasından akan ay
kedilerin uykusu
donmuş bir göl
buğday tarlası
güne yaşlı bir uyanış
karadenizin terk edilen köyleri
akdenizin tuzuyla büyüyen zeytin
Hayfa Kudüs Şam Halep
su
Sararmış yapraklar
ve kararmış vadileri tozlu avluları
yıkık avluları
sabah avluları aydınlatıp da ta yanına gelen
Şimşekler

Şimşekler adını mih gibi çakarlar bakışlarıma
Şimşekler haklı bir tebessümün dayanağıdır
Şimşekler geceleri sokulunca koynuma
Şimşekler seni hatırlamanın diğer adıdır

...

S'İsin Ardından Bakış

Uzakta
güneşin doğduğu yerlerde
üzerlerine karanlığın doğduğu
gülemeyen çocukların yetim kaldığı diyarlarda
acı yol alıyor
sonu gelmez zulümlerin ülkesinde

Yavrular oyun oynuyor harabelerde
betonlar arasında misketlerle ya da
bombasıyla henüz patlamamış
karşısında Ammar var işgalin
dili tutulmuş
gözü şişmiş
belli ki ağlamış durmadan ya da
yumruk yemiş durmadan, dik durmaktan
bir şehir ölüyor biz duymadan

Başkentler ağlıyor
ağlayıp gizleniyor köşelerine
köşeli masalarda toplanıp
insanlığı oynamak istiyorlar
ve iki ileri bir geri
bir kınama iki sessizlik
sonra kadrja giremeyen bombalar ya da bir jet
ufukta kandan bir tepe var:
gözyaşından bedenlerin üstünde tahtları
mazlumun vaveylası devirecek koltukları

Ben sana yemin ettiğim zaman

Ben sana yemin ettiğim zaman
 Silahımı kavradım
 Ve asla semâya oturmadım
 Hakikati giymedim
 Ve hapsolmadım
 Bir yalana
 Koltuğuma

Ben sana yemin ettiğim zaman
 -Ay parçam-
 Hiç bir şekilde sarı develeri satın almadım
 Seni gömmedim kuramlara
 Yahut tozlu yapraklara

Ben sana yemin ettiğim zaman
 -kör düğüm-
 Yeryüzüne dağıldım
 Bakışın her nereye ulaştıysa
 Seni orada aradım

Ben sana yemin ettiğim zaman
 Sevgilim
 Güneş bir mızrak boyu yükselmişti
 Ve don kışot
 Gökdelenlere kurulmuş idi
 herkes bağdaş kurmuştu
 -yakamozuna-
 Meşin koltuklarda yahut
 Kıl postlarda

Ben sana yemin ettiğim zaman
 -kayalar altında ezilerek-
 Herkes bir şeyler çalardı semaviden
 Promete asılırken

Ben sana yemin ettiğim zaman
 Sen ayaklar altında
 -kazığa çakılı-
 Ve vurulur prangalara havariler
 Sana yükselirken

EDWARD

SOKAK

İlkbaharla birlikte uyanan sokaklar,
Etrafta koşan çocuklar,
Ağaçlardan dökülen çiçeklerle
Bir Üsküdar sokağındayım
Kendimle birlikte yürüyorum
Sokak bana fısıldıyor
Az mı oynadım seninle?
Sahi buralarda ne oynardım,
ilk torun olmamı az mı kullandım
İşte Üsküdar ben geldim, gidiyorum
Sen selametle kal,
merak etme yalnız kalmazsın sen
Bu neşenle

DENİZ

Soğuk bir rüzgâr esiyor bu limanda
Arkamda bir anne ağlıyor
Bebegi kucağında, beyi alabora
Solumda bir genç kız haykırıyor
Elinde bir mektup, gözünde yaş
Sağımda kızım Leyla annesini soruyor
Boğazım düğümleniyor... Annen,
Senin annen artık deniz, kızım

FISILTI

Korkuyorum
Bağırmandan, çağırmandan ya da kızmandan değil
Seni kaybetmekten korkuyorum.

Biliyorum ki korkum saçma
Kendime diyorum, yapma numara
Olacaklardan korkup
Hala diyorsun ki “ama”

Biliyorsun, gelmez “ama”ların sonu
Cesaret!
Bulmak lazım onu
Atlatmak için “ama”ların onunu

Kendime soruyorum, cesur musun sen?
Bekliyorum, eser yok sestem
En derinlerden koparak gelip
Dışarıya haykırabileceğim bir evetten

Cesaret!
Benim neyime gerek
Anla işte bununla yüzleşmen, direk

Dönüp durmakta kafamda sahneler
Şaha kalktı en acımasız fikirler
Korkumdan cesaret alıp
Yürüdüler üstüme... Sonunda yüzleşmeler

Fikirler
Gariplerdir, beni yalnızlığa sürükleyen
Korkularımı sürekli tetikleyen

Korkularım, duygularımın karanlık limanı
Girince oraya, bir türlü bulamazlar çıkışı,
Korkmuş bir çocuk gibi ortalıkta koşuşup
Yığarlar üstüme dünyanın ağırlığını

...

Ve yine aynı duygu
Seni kaybetme korkusu
Bırakalım artık bizi istediği yere götürsün, akarsu.

Yakubun Gözleri Görecek Her Şeyi

Yürüdük hepimiz
Cuma ve Ertesi ve Pazar
Gizli kalabalıklar içinde
Sessizce
Egemenler, sinsiler, kahpeler
Acizler, hainler, kimsesizler
Yanıklar ve uyanıklarla birlikte
Vardık ve attık
O derin, o yalnız gök kapısı kuyuya
İçimizden söküp vicdanlarımızı
Gömleği ellerimizde
Bağrı tavşan kanı
Dönüyorduk yurdumuza üretilmiş kalabalıklar içinde
Gördük ki
Öyle bilmiş köleler
Öyle sanatkâr cariyeler
Yol boyu pazar/a/çıkılmış
Parası olanlar açıkta kalmasın diye
Girdik medineye sessizce ve dağıldık evlerimize
Gördük ki
Fokur fokur kaynıyordu siyaset meydanı
Alınları aktı adamların
Ellerinde tavşan kanı
Açılmıştı gök kapısı
Kimine reel azap yağıyordu kimine kimyasal
İnse de ganimet avcısı vahşiler tepelerden sel gibi
İnanıyoruz elbet
Bir gün çatlamaş çöl dudaklarına
Rahmet düşecek damla damla
Bilmesek de hangi gömlek elimizdeki
Bilemesek de hangi İsrail bekleyen bizi
İnanıyoruz elbet
Ellerimizi kestik diye hak versek de nefsimize
Aşkı uğruna vezir göz yumsa da nefesimize
Bir gün gülümseyecek Yusuf
Gülümseyecek kardeşine ve
Yakubun gözleri görecek her şeyi

KULABERİ

İki Şehir

Bir damla düştü İstanbul'a,
Aynı anda Gazze'ye de bir bomba.
Şemsiyeler, şapkalar, yağmurdan kaçanlar...
Ama Gazzelilerin ne şemsiyeleri, ne de kaçacak yerleri var.

Sonra bir pazar sabahı,
Balkonda bir adam, bir çay, bir gazete.
Gazze, gazetedeki manşet;
Şu kadar ölü, bu kadar vahşet..
Kızır bizim amca "Şerefsizler!"
Yudumlar çayını, döner spora,
"İşte şampiyon, işte yiğitler!"
Ve şerefsizler,
Çayın dumanıyla havaya karışıp giderler.

Bu sefer başka bir bomba,
Başka bir adam ve başka bir gün.
Bu amca da öfkeli,
Bağırıyor: "İsrail Filistin'den gitmeli!"
Sesi kısılır sonra, eve döner bizim amca.
Sonra yüzü güler, faiz kuruna bakınca.

Ve iki çocuk, ikisi de ayakta...
İkisi de ağlamakta. Tek fark
Biri bilgisayardaki oyuna,
Diğeri delik deşik babasına...

Ve iki mekân, kalabalıklar mahşeri.
Bağırıyor insanlar, haykırıyor.
Bazısı kaçan gole,
Bazısı da enkaz olan evine...

Sonra herkes yatağına döner.
Kimi uyur, kimi söver, kimi sevinir.
Ama akıllara gelmeyen son sefer.
Ve evet o seferin istikameti,
Hesap ve mahşer!

I

Sana yazmaya ne yüzüm var ne de cesaretim;
Sen ki aşıkların, şairlerin, şiirlerin anlatamadığı
Sen ki taşıyla toprağıyla güzeller güzelsin
Sen ki hayal edilenlerin en ötesi
Sen ki Kudüs'sün.
Sen ki şehrim, vatanım, sevgilimsin.
Sen ki Kudüs'sün
Sen ki aşım, suyum, hasretimsim.

II

Yine bir gün güneş doğdu
Ve yine sıyrılıp ölümlerin arasından
Sana açtım gözlerimi
Çatladı göğün siyahı
Beyazlar kapladı minarelerin uçlarını
Yola koyuldu çocuklar
Ve gürültü yükseldi her korna sesinde
Kudüs'lü sabahlarınız olsun
Kudüs'e selamlarınız olsun.
Kudüs gibi davanız olsun.

III

Ne haber var zeytin dallarından
 Limonların çiçek açmadı mı?
 Burada kızgın her lale
 Haber bekliyor senden Yeni Camii güvercinleri
 Hüzün sarmış Ayasofya taşlarını
 Ey taşları tarih kokan
 Ey yaşlarına ömür biçilen
 Ne haber var zeytin dallarından
 Limonların çiçek açmadı mı?
 Bak güller bile kızardı utançlarından
 Simsiyah bir perde düştü gözlere
 Akşam geliverdi seni düşünürken
 Hayırlı Kudüs'ler.

IV

Dostlar meclisinde senin adın geçti
 Yüreğim çıktı yerinden sana koştu
 Muhabbetler senden oluyor
 Çayın demi bile adını fısıldayınca tutuyor
 Boş bardaklar yere vuruldu
 Söz aldı bir yiğit
 “Ya özgür olacak ya tutsak kalacağız” dedi
 Sessizlikte seni düşünmeye fırsat doğdu
 Aklımı, fikrimi sana teslim ettim
 Kalbimi sakladım
 Söktükleri her taş kovuğuna
 Bir gün koymak için
 “Bizimdir” dedik
 Ve ayrıldık oradan.

Özbey

I

Bir süvari, emsalsiz cesaretle
En güzel kızlar, bekler memlekette
Bir süvari, ki Özbey nâmıdır
Bir süvari, kesreti vahdette

II

Düşman saflarına atılan mehîb askerler
İrtikaz hâlinde bayrak, iştel! Muzafferler.
Kaybolunca gözlerden Özbey
Ser-âzâd olur mağmum dilberler.
Ervâhı serbest kalır da bedenlerinden
Erlere âhûların ecsâdını sererler;
Mücahitler için artık onlar birer ehverler;
Semâya irtifâ halindeki ruhları
Asuman'dan yeryüzündeki harbi izlerler.
Özbey'in askerleri de onlarla Hakk'a ererler;
Özbey Er'i olmanın bedelini öderler.
Evvelden Özbey'e giriftâr olan dilberler
Cennette erlerine birer müştâk hûridirler.
"Özbey'e er olmanın ecr ü mesubatıyız" derler.
Ne mutlu ki şu asâkire
Firdevs-i Âlâ'da hûrilerle, ne tasa var ne keder.

Herzegû

(M. Akif Aydın'a)

Kabadır sözlerim zarif okusun
Seninkiler latiftir hafif okusun
Sen Hayyam'sın, ben herzegû Ömer'i
Ahfadın olan Âkif okusun

Azrail

Ferişte sevgili, Cana can Azrail
Müteâl dost, kana kan Azrail
Görenler aşkınla mevta
Rabb'in yanında bizi an Azrail

Dökmek

(Can Dürüm'e)

Sevgili gel zahl ile bir kan dökelim.
Sebûdan kadehlere şân dökelim
Tutuşup el ele semâya dönerek
Bûsesiz geçen geceleri bir'an dökelim

BARSLANID

